

La Isona i l’Arnau

Vet aquí que en un poblet ple de jardins florits i carrers plens de rialles infantils, vivia la Isona, una nena de sis anys amb un cor ple d’alegria i una imaginació desbordant. La seva possessió més preuada era un nino anomenat Arnau, un vell nino amb un somriure gran i ulls brillants que sempre l’acompanyava en totes les seves aventures.

La Isona estimava jugar a pares i mares amb els seus amics de l’escola. Convertien capses de cartó en cases minúscules, fulles en diners per comprar aliments imaginaris, i cada pedra i pal era un tresor o una eina indispensable per a la llar.

Un dia radiant de primavera, mentre jugaven al parc del poble, la Isona i els seus amics van decidir fer una cosa especial: construirien un poble sencer per a les seves joguines. Amb capses de cartó, teles velles, i moltes ganes, van començar a construir petites cases, una escola, i fins i tot un petit mercat.

Tot estava anant de meravella fins que, de sobte, en un gir inesperat, un vent fort va començar a bufar, escombrant algunes de les teles i fulles que havien utilitzat. En el caos, la Isona va perdre de vista al seu estimat nino Arnau. Quan el vent va parar, la Isona va començar

a buscar-lo desesperadament, amb els ulls plens d'aigua per la preocupació.

Els seus amics, veient la seva tristesa, van deixar de banda les seves joguines i van començar a ajudar en la recerca. Buscaven darrere de cada arbust, sota cada banc, i entre les fulles disperses pel vent. La tarda es va tornar una aventura de cerca i rescat, on cada amic demostrava la seva lleialtat i estima per la Isona.

Finalment, després de moltes corredisses i crides, un dels amics va cridar, «L'he trobat!» Des d'un petit forat sota una arrel d'arbre, va treure el nino Arnau, una mica brut per l'aventura però en perfecte estat. La Isona, amb un somriure radiant, va abraçar fortament Arnau i després va abraçar cada un dels seus amics.

«Gràcies a tots!», va exclamar. «Heu demostrat que som una gran família!» Tots van riure i van continuar jugant, ara amb la Isona i l'Arnau de nou junts, feliços de tornar a compartir noves aventures.

Aquell dia, la Isona va aprendre el valor de l'amistat i la importància de cuidar els uns dels altres, igual que ho feia en els seus jocs de pares i mares. I mentre el sol es ponia, tothom va tornar a casa sabent que, malgrat les petites tempestes, l'amistat sempre seria el seu refugi segur.

I així, entre jocs i rialles, el dia va acabar amb cors contents i promeses de més aventures l'endemà. Vet aquí una història petita, però amb un cor gran.